

„Megesett a szíve rajtuk, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok”

Nekem, mint a mai kor emberének, még vándorútra sem kell kelnem, mint Jézusnak, hogy pár óra alatt rengeteg bajt, nyomorúságot lássak a városunk utcáin, vagy az ismerőseim között. Megoldatlan élethelyzetek, kezeletlen lelki bajok és fizikai betegség, nyűgök az ismeretlen arcán, és pontosan ismert problémák a közvetlen körömben: saját családomban, kollégáimnál. Egyetlen sikerélményem van, közvetlen kolléganőimre mindig szánok időt, figyelmet, és tudom, hogy többször konkrétan tudtam segíteni.

De a többi területen.... Állandóan hajt az időkényszer, rengeteg az elvégeznivalóm (vagy nem ismerek más megoldásokat, nem merem másokra hagyni ...); lereagálnivalóm. Inkább futok az események után, mint hogy én alakítsam őket. Mély fájdalommal tölt el, hogy két gyermekem a szemem láttára éli energiátlan, rosszkedvű napjait, és nem tudok segíteni, nem tudok közelebb jutni. A rosszat felismerem, világosan látom, szeretnék gyógyítani – magamat is! – de a gyógymódot nem találom (vagy nem tudom meglátni), mert sok türelmet, odafigyelést igényelne.

Istenem!

Adj erőt, találékonyságot, amikor én magam is pásztor nélküli birkának érzem magam.

Adtál képességeket, példaképeket, hívást, mutattál horizontot.

Szeretnék a bántásokból, rossz élményekből meggyógyulni. Szeretném a kapott kincseket a rám bízottak javára fordítani. Szeretnék melegíteni, hogy még a felebarátokra is jusson a szeretetedből. Segíts meg Istenem!

Ámen.

Magyar Ági, Székesfehérvár